

Trình Tụng Truyện Chi Tử

truyện thơ của

Lý Đợi

nhà xuất bản Giấy Vụn

tại Sài Gòn

phổ biến năm 2004

Lời vào truyện của ả sĩ [diện] Bàn Tải Cân:

Đầu năm Giáp Sửu [bố trời đất, biết được năm nào] bản ngã nhân chuyển công du thương nguồn sông Canh La có tranh thủ dạo gót vào rừng lấy chút khí xuân [thì]. Tiết trời mát mẻ, gió hây hây, lác đác khắp một vùng đồi núi sơn cước là những tiếng thú tìm đàn, tiếng chim gọi bầy. Những thảm cỏ xanh rờn nằm dài trong nắng, thân ngọn dầm sương run run căng tràn nhựa sống [sít]. Những cây liễu tha thướt như những ngón tay gầy xoè ra mà mơn trớn và ve vuốt bầu trời [1]. Phong cảnh thật chẳng khác gì chốn thần tiên, vừa hữu tình vừa vô ý [tử].

Mãi đắm mình vào thiên nhiên [liệu] mà không biết trời tối lúc nào, đến khi chợt tỉnh thì vàng trăng đã lấp ló đầu non, trải những ánh vàng lên khắp thảm rừng trước mặt. Chợt mang mang một cảm giác Liễu trai, một nỗi sợ mơ hồ, run rẩy mà đê mê thích thú. Quả nhiên một nàng [trong trường hợp này là con gái] vô cùng nhan sắc, tóc vấn trâm cài, mình vận độc chiếc pull trắng ngắn tay [nghĩa là không mặc quần] màu cam tha thướt bước ra từ khoảnh rừng trước mặt. Nàng ngạc nhiên vì có kẻ giữa đêm khuya dám lang thang nơi thâm sơn cùng cốc, đoạn nắm lấy tay cười khanh khách mà kéo về nhà, kéo con ma rừng làm hại.

Nhà nàng là một căn nhà sàn trên một ngọn đồi [không có dạo mỏng toi], không tiện nghi nhưng ấm cúng [cô hồn], gia tài chỉ có dàn Karaoke bọc da báo là có đôi chút giá trị. Trong lúc nàng pha cà phê đãi khách, bản ngã buồn tay giở mấy cuốn sách đầu giường, thấy toàn là Hendreas Bollean, Jean Meadaux với Trương Nhữ Hoa, cảm thấy khâm phục vô cùng. Lát sau có ông già râu tóc bạc phơ ghé về, nàng giới thiệu là ông chủ đề. Ông già tỏ ra rất hiểu biết tuy rằng hơi vô duyên [dáng], rằng ông bỏ ra 12 cây vàng [toàn bộ 4 số 9, chỉ có một cây số 8] để mua quả đồi 2 hecta và 1 mét vuông, rồi dựng căn nhà sàn để nghỉ cuối tuần, cũng là để sau này về hưu làm chốn điền viên [tịch], chăm vài gốc vải, nuôi mấy con gà [móng đỏ].

Uống tách cà phê, nghe ông già kể chuyện thời hoàng kim. Nàng xem chừng buồn ngủ, chốc lại dụi mắt, miệng ngáp liên tục [may không có ruồi bay qua]. Câu chuyện về thời hoàng kim của ông đã kéo dài từ quá khứ lên hiện tại rồi hướng thẳng tới tương lai [tạo]. Cảm giác không thời gian trở nên lẫn lộn. Nàng gục đầu trên đi văng ngủ, mắt chớp chớp duyên dáng. Ông già kể về thời trai trẻ chinh chiến, một đêm ngủ với ba bốn người, mà người nào cũng ngủ say, bản thân ông cũng ngủ say. Bản ngã cũng chuẩn bị ngủ say, lấy tay che miệng ngáp. Ông già chừng biết ý, nói: “Chủ nhà đãi khách là muốn khách

thường văn chương [hỏi]. Nay văn xuôi đã không vào thi xin thấp nhang mà đọc văn vắn vậy”. Nói đoạn bèn với tay trong đồng sách báo dưới sàn nhà, lấy lên một cuốn vở nham nhờ bìa ép plastic, cất giọng đọc. Nàng con gái cũng đã bình tĩnh, thấy ông chủ để đọc thơ thì đột nhiên lao tới ôm ghì lấy bản ngã mà hôn [có hít và sờ soạng nữa].

Bản ngã vốn thích thơ, nay lại vừa được nghe giọng âm ngâm nga, vừa được má áp miệng kề với giai nhân tuyệt thế thì lấy làm thoả thích vô cùng, lưỡi như nếm được từng câu, tay như sờ được từng ý, còn tâm quả nhiên thuộc lòng từng chữ [và hàng hoá thì được giao lưu]. Ông già đọc hết bài thơ cũng là lúc có tiếng gà eo óc gáy, bản ngã bỗng rùng mình dụi mắt, thấy đang nằm trên hên hênh [quần áo xộc xệch] dưới một căn nhà sàn bỏ hoang, đầu gối lên một mảnh da báo rách bươm, xung quanh cỏ lác mọc cao quá rốn, nên lấy làm kinh sợ vô cùng. Duy có bài thơ là vẫn nhớ như in từng câu từng chữ, bèn về nhà lấy giấy hồng điều chép lại.

Bài thơ dài hơn ngàn câu nhan đề là “Tán tương ti tuyệt tác truyện”. Sau này khi bản ngã san định lại lấy tên nhân vật chính mà đổi thành “Trinh Tùng Truyện chi tử” cho ngắn gọn và dễ hiểu. Lời lẽ cổ văn đơn sơ, thể loại dân dã lục bát, nội dung ca ngợi nghệ thuật đục tình.

Về sau nhân lúc cao hứng có lấy bản thảo đưa cho nhà thơ H, nhà văn B, lập trình viên L, hoạ sĩ M, tiến sĩ hoá sinh G, nhạc sĩ V... xem qua một lượt. Tất cả bọn họ đều lắc đầu ngángh mặt bĩu môi nhíu mày, nhẹ thì phê là cợt nhả tầm thường, là không văn không ý, nặng thì mắng là bậy, là bán, là vô văn hoá, là phi đạo đức... Bản ngã lúc đó cũng hoang mang không hiểu vàng thau thế nào, nhưng nhớ lại giọng đọc của ông chủ để và nụ hôn giai nhân hồi nào thấy kỳ lạ không thể bỏ qua mà quyết tâm khảo cứu. Quả nhiên ghi lại được nhiều điển cố làm chủ thích, làm cho mạch truyện trở nên minh bạch [tuột] hơn. Càng về sau càng thấy hứng thú vô cùng.

Mất hơn 152 năm khảo nghiệm nghiêm túc, lại nhờ có hai tiên sinh họ Quách một mực động viên khích lệ nên cuối cùng bản ngã mới dám soạn thảo toàn văn trên máy vi tính, in laser vài bản tặng bằng hữu thân thuộc đọc chơi. Và công bố trên cả hoa trang của tiên sinh Đắc Trung. Nếu chẳng may câu chuyện lọt tới tay [mắt] những người có đạo đức đoan chính, thích rạch ròi trắng đen, lại hay câu nệ phải trái hoặc chưa từng to tương đến chuyện trai gái thì xin vứt sách rửa tay, súc miệng, tẩy não, bỏ qua như chưa hề trông thấy, được như thế thì bản ngã cảm tạ lắm lắm.

Tới đây bản ngã tưởng có thể kết từ được suy nghĩ vắn dài về việc làm của mình với giấc mộng Nam Kha về thi sĩ chú để. Ai ngờ, một ngày kia, trên hành trình ngao du nhậu nhẹt, đêm đã về khuya, lại ngoặt nổi xe hết xăng. Bản ngã đành phải tìm nơi trú chân qua đêm. Cả khu phố chỉ còn một cốc nhỏ sáng đèn, mạo muội bước đến và dụi mắt nhìn biển hiệu, ba chữ nham nhờ hiện ra: La Hán Phòng. Bước vào trong thì thấy chú để thi sĩ [nay trẻ] đang ngồi một mình, cảnh phòng bài trí ma quái, màn hình vi tính xách tay đang dang dở một đoạn viết có tên Trinh Tùng truyện chi tử. Hỏi ra mới biết chú để nay là đương kim thi sĩ Lý Đợi, đang nghĩ cách viết Trinh Tùng truyện con, vì cuốn Trinh Tùng truyện cha [vốn chép trong cuốn vở nham nhờ bìa ép plastic] đã bị mất trong một giấc mơ vườn hoang. Chuyện y chang như bản ngã đã kể, thi sĩ chú để đọc bài thơ hoà điệu-u huyền

cho bản ngã nghe và đó là lần đọc cuối cùng, vì bản ngã đã nuốt luôn bài thơ đó vào bụng [đâu có hay]. Vốn tính thiệt thà, bản ngã kể lại toàn bộ sự việc và gửi lại cho đương kim thi sĩ một bản photo Trinh Tùng Truyện. Cảm kích trước hành động kiến giải bất vi của bản ngã, đương kim thi sĩ quyết mời bản ngã viết lời tựa, và quyết dùng y chang bản san định lần chú thích để viết nên Trinh Tùng truyện chi tử. Tất nhiên, do cấu trúc cần phân bổ lại nên đương kim thi sĩ thêm thắt một vài đề mục, một vài câu gọi là cách để minh bạch tác phẩm.

Bài tựa này bản ngã viết xong vào Tiết Kim miêu, chiều Hạ vũ, Thiên niên kỷ thứ 2.

TRINH TÙNG TRUYỆN CHI TỬ

I. Vạn vật truy hoan

Ngày xuân vạn vật truy hoan
Nhân nha tới trấn Bình Khang [2] vui vầy
Chốn xưa ngọc đóng hoa đầy
Đàn Tinh [3] trùng phím, cung dây hững hờ
Thơ hay ở chỗ bất ngờ
Người hay ở chỗ đêm mơ xuất tình
Mới nghe xin chớ bực mình
Nghe đi nghe lại thấy mình hoá khôn
Em gái xin chớ bòn chòn
Đến năm mười bốn thì tay mọc lông
Mười bốn chỗ có chỗ không
Đến năm mười sáu thì lông mọc đầy
Ai ơi đi qua chốn này
Thử soi gương ngọc thân này mấy thu
Em trai chớ có lu bu
Đến năm mười bốn thì chân sỏ lông
Mười lăm chân cứng như đồng
Đến năm mười sáu rẽ mỏng chân chơi
Chơi thì chơi phải ra chơi
Đừng chơi dang dở cho đời gièm khinh.

II. Ra vào gốc tích

Rằng xưa ở chốn đế kinh
Có nhà hiền triết họ Trinh tên Tùng
Đức thì ngôn hạnh công dung
Thi kỳ nhạc hoạ kiếm cung đều tài

Hình long ần, dáng hoa đài
Râu ba tấc rậm, lông dài tám phân
Dương hoàn viên đại kỳ lân
Cặp tay như hổ cặp chân như mèo [4]
Trình Tùng thuở nhỏ còn nghèo
Sống cùng cha mẹ bên đèo Mai Hoa [5]
Một lòng thờ mẹ kính cha
Sáng vào kiếm củi, tối ra đánh giày
Thong dong bạn với gió mây
Hươu nai giúp thịt, cáo cây mua vui
Gia tài một chiếc thuyền mui
Một cây đàn mộc, một gùi sách thơ
Khi buồn mộng tưởng vẫn vợ
Gảy đàn vài khúc, đọc thơ mấy bài
Khi nhàn nghiên bút miệt mài
Những khi cao hứng múa vài đường côn
Khi thì khe đá tưởng còn
Khi thì nước ứa tưởng còn biệt li
Tuổi trẻ nên chưa biết chi
Chưa biết thiếu nữ suôi nghì xuôi hên
Lạy trời cho gió nổi lên
Cho Trình thấy cái kẻ cái đui
Thấy rồi ắt sẽ bùi ngùi
Tâm can xao xuyên ấy mùi càn khôn.

III. Người thôn nữ lẻ

Có người con gái cùng thôn
Cảm thương chàng có trí khôn hơn đời
Một đêm đầy ắp sao trời
Tình riêng nàng mới thốt lời cùng Trình
“Chàng ơi thiếp sống một mình
Ngoài hai mươi tuổi còn trinh nguyên này
Chữ yêu trần trọc bao ngày
Hôm nay dâng trọn hai tay cho chàng”
Trình nghe rất đổi hoang mang
Rằng: “Ôn vân vũ [6] có nàng đoái trông
Chỉ hiềm có cũng như không
Trước sau đành phải phụ lòng Tố nga [7]
Bến Hà châu [8] có bao xa
Mà không thoát cánh kinh thoa bổ quân [9]”
Nàng rằng: “Chàng chớ ngại ngần
Thiếp đây mong được một lần mà thôi
Quyết sau không hận không đòi”
Trình nghe thầm nghĩ: “Hẹp hòi làm chi

Đường đường một đấng nam nhi
Há đâu bỏ lỡ xuân thì gái tơ”
Nghĩ rồi quán chặt người thơ
Thoát tan y phục, sẫm sờ mắt môi
Đài dao sóng dậy từng hồi
Hoa thơm thoả hái, núi đồi thoả trông
Khác nào đâu cảnh tiên bồng
Khác nào ả Chức động phòng Ngưu Lang [10]
Khác nào múa gậy vườn hoang
Khác nào tỉnh giấc cơ hàn thành quan
Vậy là có kẻ tan hoang
Vậy là có kẻ hoang đàng, đản trang.

IV. Có sự đầu tiên

Có người khách sớm sang ngang
Qua đường bắt gặp chàng nàng yêu nhau
Vốn nghề dịch số thâm sâu
Đêm qua lại thấy sao Câu [11] sáng bùng
Ngắm Trinh kỹ, khách cả mừng:
Tinh hoa phát tiết từ lưng đến đầu
Nhẹ nhàng khách tới mé sau
Đưa tay nắm lấy hạt cau phũ phàng
Nàng cười: “Nếu định liên sàng [12]
Thì đây cũng chẳng bẽ bàng làm chi
Cho dù hai bậc tu mi [13]
Một thân con gái xá gì gian truân!”
Khách rằng: “Ta chẳng tiếc thân
Chỉ lo có kẻ sẩy chân vô tình
Vui chốc lát, hận ba sinh...”
Trinh nghe biến sắc thất kinh dập đầu
“Tiên sinh dạy bảo đôi câu
Mà hồn giác ngộ ngộ hầu trăm năm”
Khách rằng: “Trăng khuyết lại rằm
Không vui không hận, không nằm không yêu
Đời người xem tựa cánh diều
Không người thả, mặc gió chiều đẩy đưa
Khối tình dầu cũ hay chưa
Mà càng yêu lắm càng mưa bão nhiều
Sắc tài tránh nhất tự kiêu
Phan An, Tống Ngọc [14] mỹ miều mà chi
Nên chẳng đương lúc xuân thì
Miệt mài đèn sách mà thi Tú tài!”
Tinh ra vội mặc quần dài
Khẩu đầu lệ nhỏ ra hai ba hàng

Sá gì duyên cảnh bẽ bàng
Sá gì hạt lúa cơ hàn đa mang...

V. Anh hoa phát tiết

Thoi đưa chốc đã thu sang
Lên kinh trọ học nhà hàng Thủy Tiên
Đêm đêm cần mẫn bút nghiên
Ngày buôn hoa quả kiếm tiền nuôi thân
Tài lương đóng [15], đức chuyên cần
Kinh nam sử bắc mười phần đã thông
Uyên sâu kim cổ tây đông
Tứ Thư vanh vách, Thất Công [16] lâu lâu.
Làm thơ một bước hai câu [17]
Ngôn trường lưu thủy, ý hầu cao sơn.
Một chiều thi hứng đương cơn
Rượu ngon một hũ, mẩu đon một bình
Chợt nghe vắng tiếng cười tình
Nhin ra tha thướt bóng hình giai nhân
Tóc mây buông xoã đôi chân
Đỏ hồng gót ngọc, trắng ngần bờ vai
Hương thơm nức toả đậm ngoài
Tuyết lê nhu nhú, hình hài thanh tân
Trình rằng: “Trước lạ sau thân
Xin đừng e lệ tần ngần mà chi
Cung thương [18] dẫu chẳng ra gì
Cũng xin đề tặng đường thi một bài”
Rồng bay phượng múa miệt mài
Thoắt đề trên quạt những hai bài liền
Giai nhân cảm kích vô biên
Nguồn thơ lại được tay tiên hoạ vắn...
Lòng thơm ngát mộng mỹ nhân
Hồn cuồng si ủ những gần những xa
Chán thơ uống rượu xem hoa
Say sưa men rượu ngân nga men tình
Nàng như nóng bức trong mình
Bao nhiêu xiêm áo thành linh cởi ra
Trình bèn hôn thịt thơm da
Tay đưa lên ngực tay sà xuống hông
Tưởng rằng nhẫn tựa mỡ đông
Nào ngờ tóm phải chùm lông, giặt mình!
Cầm đuôi đoán chắc hồ tinh [19]
Nàng cười: “Cái giống đa tình đừng lo
Miễn là bên nhận bên cho
Đã yêu bắt kẻ nhỏ to, giống loài”

Trình nghe hợp lý thờ dài
Khẽ đưa bảo bối từ ngoài vào trong...
Canh ba hành sự vừa xong
Gà vừa gáy sáng đã không thấy nàng
Mùi hương còn thoảng bên màn
Thơ còn tươi mực trên bàn cổ thư
Một ngày đầy ắp tâm tư
Một đêm tri kỷ thành như vợ chồng
Đời người như mộng, như không
Thoát trông sân chắc, thoát trông phập phồng...

VI. Ân oán Linh San

Khoa thi năm ấy mùa đông
Đề thi vớ vẩn Trình không thèm làm
Đường công danh vốn chẳng ham
Xé giấy vứt bút bỏ sang quán ngòi
Quán chủ hai gái sinh đôi
Cô chị đi lấy chồng nơi đất người
Cô em xinh đẹp tuyệt vời
Hàm răng như ngọc nụ cười như hoa
Thoạt trông thấy khách phương xa
Dáng đào tha thướt bước ra đón mời
Rằng: “Trông dung mạo đoán người
Đường hoan lộ [20] hẳn rạng ngời tương lai”
Trình buồn: “Ngán nỗi trần ai
Công danh bất quá Tú tài, Trạng nguyên
Bảng vàng chắc hẳn đứng tên
Vi chê đề dở cho nên không làm”
Nàng nghe thương cảm vô vàn
Đâm đĩa bồng chốc đôi hàng lệ trong
“Thương chàng phận bạc long đong
Học ba năm rưỡi mà không tiếc gì
Khinh đề bỏ bút không thi
Quả là khí phách nam nhi ngút trời”
Nói xong rót rượu ra mời
Hai tay nâng cốc tận nơi miệng chàng
Phía trong vạt áo ngực nàng
Tuột ra vài cúc trông càng lả lơi
Trình liêu hôn nhẹ làn môi
Rồi luôn tay xuống tận nơi trong cùng
Nàng hơi thoáng chút hải hùng
Nhưng không cự tuyệt vẫy vùng, lạ chưa!
Nhịp nhàng loan phượng mây mưa
Vượt qua hai ải rồi đưa vào nàng

Hồi ôi đào huyết tuôn tràn
Ba năm một phút rách tan mắt rời...
Lát sau trí phục lực hồi
Trinh nâng nằng dậy gạn lời hỏi han
Hỏi tên, đáp: “Ngọc Linh San”
Hỏi gia cảnh, đáp: “Cháu quan Tư Đồ”
Hỏi quê, “Sinh tại kinh đô
Tuổi vừa mười sáu, cam lồ [21] vừa ra
Chưa từng ân ái gần xa
Chưa từng khoe liễu hiển hoa bao giờ
Duyên châu đỏ thắm đường tơ [22]
Những mong quân tử chọn giờ vu qui [23]
Nguyện về cử án tề mi [24]
Nâng khăn sửa túi tiếc gì tri âm [25]”
Trinh rằng: “Lỡ gãy ngọc trầm
Phù dung lở nát, sấu câm lỗ lời
Chí trai ngang dọc đất trời
Để đâu chôn chặt một đời vào hoa
Thôi nằng thứ lỗi cho ta
Thú vui cùng hưởng, hận đà chung đôi”
Linh San tím mặt bầm môi
Nghẹn ngào uất hận một hồi mới tan
Rằng: “Từ đây dứt tơ đàn
Có nợ có trả, có oan có đời”
Trinh nghe nằng doạ bật cười
Mặc quân không nói một lời bỏ đi...

VII. Sa hận mỹ nhân

Chiều mưa lạnh ướt làn mi
Điêu hiu liễu rủ, tường vi héo gầy
Rượu tràn uống đã ba ngày
Càng uống càng tủi, càng say càng buồn
Càng sầu thì hứng càng tuôn
Trinh bèn cầm bút viết luôn lên tường...
Chợt nghe huyền não bên đường
Một tay ký mã dùng cương trước lầu:
“Trinh Tùng phạm tội hai điều
Thứ nhất vô lễ tự kiêu xé đề
Bỏ thi, không chịu về quê
Làm thơ uống rượu chửi thề quan nha
Thứ hai con gái người ta
Đang tâm vận lá bẻ hoa tan tành
Này đây chúng có rành rành
Huyết đào đương sự đong thành vệt to”

Nói rồi hét lính trói gô
Ngang lưng buộc lại, ngựa Hồ [26] kéo lê
Da tan thịt nát thắm ghê
Khấp thân cát bụi bốn bề máu loang
Tống Trinh vào ngục tạm giam
Hôm sau trình diện trước quan Tư Đồ
Trinh rằng: “Thuốc mật roi bô [27]
Dám xin khấu kiến Kim ô [28] một lần
Ngọc Linh San tự hiến thân
Thực tình không dám lãn khân ép bầy”
Quan rằng: “Mật lớn gan tầy
Định lời cao ngạo đối rày cửa quan
Lại còn lớn tiếng kêu oan
Nhục hình không dụng chắc càng leo môi...”
Khoảng trong một khắc ba hồi
Cho Trinh nếm thử vải đôi ngón nghề
Cùi xiết trừu, móng kim kê
Chì sôi đổ miệng, mỡ dê luộc đùi [29]
Đớn đau biết mấy ngậm ngùi
Tĩnh mê ngàn bận, thác vùi trăm cơn...

VIII. Chuyện ơn Ngọc Hồ

Mùa xuân gió nhẹ hoa thơm
Vụ mùa đương bội, gạo cơm trắng ngần
Đầy đường đám rước hội lân
Trẻ con tí tưng, gia nhân nô đùa
Nữ thanh trang điểm thêu thùa
Đo chùng yếm lụa, ướm vừa váy hoa
Nam thanh khăn áo lượt là
Cổ mang cà vạt, giày da bóng lộn
Cảnh quang thư thả tâm hồn
Vẳng nghe nhạc ngựa lỏng dòn nhịp cương
Trên yên toạ một cô nương
Mắt xanh biêng biếc, má hường hây hây
Mây thu liễu, tóc phong mây
Bờ môi mòng mọng, cổ tay tròn tròn
Chân dài, ức nở, bụng thon
Rõ là mới lớn, rõ con nhà lành
Rõ dòng thế phiệt trâm anh
Thiên kim tiểu nữ quan thanh Tư Đồ
Mẹ cha tên đặt Ngọc Hồ
Linh San là chị con cô con bà
Chiều nay dừng bước kiệu hoa
Công đường nàng ghé thăm cha vô tình

Gặp Trinh đang thọ nhục hình
Xót thương mới hỏi sự tình đầu đuôi:
“Trông chàng khí phách tuyệt vời
Sao ô qui [30] nữ, ngọc bôi [31] tan tành
Hơi oan thấu tận trời xanh
Xem ra hải ấn hà thanh [32] có nào!”
Trinh đang huyết lệ tuôn trào
Thấy giai nhân hỏi dựa vào mà rên
Người đâu xinh đẹp như tiên
Bao nhiêu đau đớn chốc liền nhẹ không
Đưa tay ve vuốt má hồng
Thưa rằng: “Đâu dám nhọc lòng tiểu thư
Oan này cũng chỉ riêng tư
Ngay gian biết mặt, thực hư rõ ràng
Khẩu đầu một việc nhờ nàng
Tiểu sinh vốn chẳng quen mang gông xiềng...”
Ngọc Hồ ngẫm nghĩ triền miên
Đắn đo phải trái chung riêng một hồi
Phân vân hết đứng lại ngồi
Bên tình bên hiếu biết thôi bên nào
Lát rồi lệ ngọc tuôn trào
Liều mình nàng trộm khoá vào cứu Trinh
Đêm khuya ngục thất lạnh thình
Trai tài gái sắc rùng mình xốn xang
Trinh rằng: “Đêm đã muộn màng
Muốn xin kết bạn đồng sàng [33] được chăng?”
Nhẹ nhàng nắm lấy tay măng
Ghé môi thơm miệng, thơm răng, thơm hàm
Thơm tai, thơm cổ, thơm cam...
Tiệc đào Lư Nguyễn [34] tham lam bốn lần
Ngọc Hồ mù mị tâm thần
Ngó ra Trinh đã mặc quần từ lâu
Rằng: “Nàng tình nặng ân sâu
Giao hoan chữa thoả lệ châu la đà
Gối chăn đâu cũng là nhà
Mây mưa chốc lát cũng là phu thê
Chuyến này biên biệt sơn Khê
Xin đừng mong ngóng ngày về làm chi”
Nói rồi thơm nhẹ làn mi
Phủ quần xách áo ra đi vội vàng...
Ngọc Hồ nghe tận tâm can
Biết phùng may gió giữa đàng rẽ ngang
Nhưng mà khắp chốn địa đàng
Có ai nghề giỏi như chàng không ta
Nghĩ một cũng nên nghĩ ba
Được thua vốn chuyện ta bà đa mang.

IX. Phong ba lộ vẻ

Đêm về trên trần Bình Khang
Đèn hoa rực rỡ, rộn ràng phách sên
Phấn hương thơm toả đôi bên
Này đây hẳn chốn Đào Nguyên [35] tiên bồng
Bao nhiêu con gái má hồng
Quần trong khoe lụa, áo trong khoe màu
Môi xanh, môi đỏ, môi nâu [36]
Tóc đen, tóc trắng, tóc sâu... đủ người
Bao nhiêu giọng nói câu cười
Tha hồ cho khách làng chơi chọn vàng
Lẻ loi giữa đám cao sang
Có người thiếu nữ lơ làng bước chân
Hình dong đượm nét phong trần
Tóc tai dơ bẩn, áo quần rách bươm
Mặt mày tiêu tụy thảm thương
Phong ba lộ nét, bụi đường vấy ngang
Dừng chân trước một nhà hàng
Đẩn đo chốc lát rồi nàng bước lên
Nhẹ nhàng ngồi góc bàn bên
Khẽ truyền tửu nhị mang lên ba vò
Thái hai cân [37] rượu thịt bò
Nửa rán áp chảo, nửa kho xì dầu
Lai rai nhậu suốt đêm thâu
Vừa ăn vừa nhỏ lệ châu đầm dề
Canh tư gà giục bốn bề
Gục đầu nàng mới ngủ mê trên bàn
Sáng ra quán chủ hỏi han
Men say nàng vẫn miên man rượu nồng
Ngực căng, cổ ngấn, vai hồng
Xem ra gió nội hương đồng là đây
Tham lam quán chủ sắp bày
Thanh lâu nàng bị đưa ngay vào màn
Hỏi ra chính Ngọc Linh San
Cùng Trinh Tùng mới dâm gian ngày nào
Khi xưa cơn giận tuôn trào
Ra oai nàng lỡ vội vào báo quan
Nào ngờ da nát thịt tan
Tình nhân thọ nạn hàm oan thấu trời
Khi xưa định doạ mà thôi
Nào ngờ máu chảy lệ rơi hải hùng
Linh San ân hận vô cùng
Khi không đập miếng đình chung [38] tan tành

Máu đào dẫu chảy cũng đành
Màng hoa rách nát còn lành được chẳng!
Tơ hồng Nguyệt lão khéo dăng
Yêu nhau mỗi ngã mỗi đặng bơ vơ
Lệ tương tư nhỏ hững hờ
Vi tình lạc bước giang hồ tìm Trinh
Khoá son nàng khép cửa mình
Bơ vơ lều quán, mặc tình phấn hương
Buồn thay môi đỏ má hường
Đớn đau phận liễu gặp phường lưu manh
Đêm qua lạc chốn lầu xanh
Tiền ăn không đủ, nàng đành bán thân
Mới hay giữa chốn phong trần
Ăn chơi đâu dễ lẫn khôn giữ thân...

X. Buôn phấn bán hương

Khách đầu họ Mặc tên Cân
Quê vùng Hà Bắc, vốn dân đào vàng
Nàng rằng: “Số kiếp phụ phàng
Tắm thân đành để khách làng chơi hoa
Thiếp không dám lấy tiền boa
Chỉ mong quân tử mát xoa [39] nhẹ nhàng”
Khách rằng: “Khi tôi chọn hàng
Bao người ta chỉ thấy nàng là ung
Giờ đây người lạ tình dung
Trải vãi ba cuộc tung bưng ái ân
Chốc mà khăng khít tình thân”
Nói xong khách tự cởi quần thoát y
Đứng lên múa khúc Điêu Ly [40]
Dáng quay nhịp bước tinh vi vô cùng
Linh San thoát cũng hãi hùng
Sau cao hứng - đứng dậy cùng múa đôi
Mặc cho nước chảy bèo trôi
Thân trần lấm bụi tắm rồi lại trong
Khi diu dặt, lúc thông dong
Khi ngoáy mộng hạc, lúc cong lưng ngà
Giương vôi ong hút nhụy hoa
Cả đêm mật ngọt trào ra ba lần
Họ Mặc được thể làm hăng
Lưỡi dài tác rươi lãng xăng khắp mình
Linh San đôi lúc rùng mình
Nhưng mà nghĩ lại thấy mình cũng hay
“Đã sa thân vào chốn này
Đau đớn muôn lượt, hay hay mấy lần...”

Nghĩ rồi tâm dạ tần ngần
Dạng chân ra thấy của trần lằng lằng...

XI. Gặp gỡ cao nhân

Trình Tùng từ bữa thoát thân
Giang hồ lưu lạc bước chân điêu tàn
Bao ngày cỏ đặm sương màn
Bao ngày không được truy hoan lần nào
Bao ngày đói khát còn cào
Bao ngày tủi hổ lệ trào bờ mi
Đường dài lắm lũi chân đi
Một chiều lạc bước dừng chi bên đàng
Non tây chợt thấy cửa hang
Bên trong thấp thoáng một nàng áo xanh
Trình mừng, hỏi chuyện loanh quanh
Ngâm thơ gạ gẫm yên oanh giải sầu
Rằng: “Đời bãi bể nương dâu
Bất công giả dối biết đâu mà lường
Chỉ còn chẵn gói yêu thương
Xin nàng qua hết đêm trường cùng ta”
Nàng cười: “Rõ thật đào hoa
Đang tâm ân ái bà già này chẳng
Sức trai dù khoẻ dù hăng
So ra kinh nghiệm chẳng bằng ta đâu”
Nói xong e lệ ngẩng đầu
Trời ơi, nhẵn nhúm tóc râu da mồi!
Trình run rẩy bước giật lùi
Trượt chân ngã ngửa dưới đồi lão nhân
Kêu rằng: “Cao thấp chưa phân
Nhưng xem tuổi tác có phân so le
Dẫu là giao bối [41] phu thê
Vẫn cần hợp tuổi, hợp quê, hợp tình
Tiểu nhân vốn kẻ hậu sinh
Dám xin tiên bối rộng tình xót thương”
Cười rằng: “Anh rõ vô lương
Hỏi xem ai gạ lên giường trước ai
Đã yêu đừng kể gái trai
Đừng so tuổi tác, đừng nài non tơ”
Trình nghe chợt tỉnh cơn mơ
Dục tình đạo lý bấy giờ mới thông
Hai người ân ái thông dong
Tình dù đầu bạc răng long vẫn tình...
Bâng khuâng con mộng ba sinh
Sáng ra Trình bỗng giật mình nhìn quanh

Tên hên giữa bãi cỏ xanh
Nào đâu động ngọc, lão tình nào đâu
Một dòng suối chảy khe cầu
Một làn sương tựa khói sầu nhẹ vương
Cảnh như ly khúc Tiêu Tương [42]
Tình như chinh phụ đêm trường ngóng ai...
Chợt nghe cộm dưới quần dài
Móc ra pho sách cùng hai túi vàng
Một tờ thư gấp gọn gàng
Nét thân tiên thảo mây hàng buông lơ
Viết rằng: “Chót lưỡi đầu môi
Yêu như nước chảy sông trôi mới là
Dục tình tràn khắp thiên hà
Âm dương tụ lại, tuyết hoa dôn vào
Yêu nhau trinh bạch thanh cao
Yêu nhau như thể khát khao sinh tồn
Yêu nhau bằng cả tâm hồn
Yêu nhau bằng mắt, bằng lưng, bằng tay
Yêu cho mặn ngọt chua cay
Yêu cho sóng cuộn, trời đầy bão giông
Yêu dài xuân hạ thu đông
Yêu hơn cảm thú, yêu không có mùa [43]
Yêu nhau lẫn lóc mây mưa
Yêu nhau, to mấy cũng vừa cũng xinh...
Khá khen trẻ đã có kinh
nghiệm yêu đương với làm tình giỏi ghê
Đêm qua tỏ mấy ngón nghề
Quả là sức đĩa máu dê hơn người
Bạc vàng, bí kíp tặng rồi
Công danh sự nghiệp một hồi mà nên...”

XII. Tinh thông đạo học

Trình mừng, lạy địa vái thiên
Rằng xin ráng sức cơ duyên đạo tình
Sách kia nhìn lại nguyên hình
Tiêu đề ghi rõ: “Dục tình cầm nang”
Càng xem càng thấy xôn xang
Càng xem càng hiểu, đạo càng tinh thông
Bảy mươi hai thể phượng rồng
Suy tư từng chữ thuộc lòng từng chương
Đoạn bày bồi phần thoa hương
Đoạn bàn thảo dục cường dương bổ tỳ
Đoạn lưu ý cách đứng đi
Cách xoa, cách vuốt, cách đi, cách sờ

Cách đàn hát, cách ngâm thơ
Cách làm nũng nịu, cách vờ vẩn vương
Hiểu thêm bao cách phấn hương
Biết thêm bao kiểu âm dương giao hoà
Ngày ngày ngắm nghĩ gần xa
Đêm đêm rèn luyện tay hoa cho rành
Ba năm thấm thoát trôi nhanh
Dục công cái thế chàng đành hạ sơn
Từ khi chếp vượt Vũ môn [44]
Tiếng lành truyền rộng, tin đồn lan xa
Như rằng trong cõi ta bà
Ăn chơi là chuyện người ta thường là.

XIII. Nỗi lòng Ngọc Hồ

Xuân về đào lại nở hoa
Con gái môi thắm nước da mịn màng
Tình yêu căng nhựa tuôn tràn
Hồn si run rẩy cung đàn chơi vơi
Chiều xuân mưa bụi rơi rơi
Ngọc Hồ bất chợt thấy đời buồn tênh
Từ ngày thất tiết cứu Trinh
Giao hoan chưa thoả nhân tình đã xa
Nhớ người lệ nhỏ, châu sa
Vì tình mắc tội, mẹ cha mắng rày
Ngắm đời toàn những đắng cay
Liều thân cũng định ra tay đôi lần
Ngặt vì còn đủ song thân
Ngặt vì chữ hiếu ngàn cân chưa tròn
Ngặt vì tuổi hã còn son
Lòng còn hùng hực, tình còn muốn yêu
Những khi gió sớm mưa chiều
Một lần thoả ước nguyện nhiều lần thêm
Những khi chần ảm đê mê
Nồn nà trần trọc canh đêm trải dài
Những khi xem ảnh nghe đài
Khoả thân nàng lại vật nài nhớ Trinh
Đời vui sướng nhất chữ tình
Buồn đau nhất cũng chỉ mình chữ yêu
Một hôm thả gót phiêu diêu
Trên bờ đê ngắm cánh diều chơi vơi
Ngọc Hồ bỗng thấy một người
Mắt đưa lúng liếng, miệng cười làm thân
Tự xưng họ Mạc tên Cân
Muốn cùng giao hợp một lần cho quen

Rằng: “Đừng câu nệ nhỏ nhen
Xin nàng mở khoá rút then cho rồi
Chân đê chiều tối không người
Cỏ xanh làm gối gió trời làm chăn
Chung Lãng chén tiền [45] mấy lần
Gối chần phút chốc thành thân vô cùng”
Ngọc Hồ nổi giận đùng đùng
Định dang tay tát vỡ tung mặt dày
Nào ngờ khách quá nhanh tay
Luôn mình cúi xuống tóm ngay tuyết đào
Một tay khách giữ đôi phao
Tay kia luôn dưới yếm đào thoả thuê
Nàng như hoa đẹp chân què
Gặp phường ong bướm đê mê rụng rời
Nhìn Cân ngọc diện sáng ngời
Thôi đành lòng thử buông lời cảm chừng
Hơi thở gấp, mặt đỏ bừng
Mắt huyền nhắm chặt lệ rung đôi hàng
Môi hơi hé mở dịu dàng
Rung rung bông đào mang mang hạ đài
Cân chưa kịp cởi quần dài
Chợt nghe tiếng quát bên tai ầm ầm:
“Khéo sao chọn chỗ gian dâm
Ngang nhiên trai gái trao thân giữa đường!”
Ngọc Hồ tái xám má hường
Chuyện đà lộ tẩy còn chường mặt ai
Vết nhơ trước mặt nay hai
Liều thân thác xuống Tuyên Đài [46] cho xong
Nghĩ rồi nhảy vọt xuống sông
Nước đen [47] lờ lững một dòng buồn tênh
Cân còn nằm ngửa tênh hênh
Đã nghe tiếng sóng dập dềnh xa xa
Xót thương lệ tự chảy ra
Mối ân tình ấy thôi đà kiếp sau
Quan Tư Đồ quá đốn đau
Chưa lời sinh biệt đã câu tử lià
Vừa thương con gái tái tê
Vừa sai lòng bắt Cân về tổng giam...
Trên đời lắm chuyện trái ngang
Ngọc Hồ trôi đến Bình Khang thì dừng
Một bà lão sống ven rừng
Thấy nàng còn sống vui mừng khôn nguôi
Thân già một bóng đơn côi
Từ nay có đứa con nuôi, đỡ buồn.

IXV. Thăm Du báı sur

Trường giang sóng vỗ dập dồn
Dân chài tay kéo lưới dòn cá xa
Chợ chiều họp bến Hoàng Hoa [48]
Bán mua tấp nập kẻ ra người vào
Một thanh niên rỗ to cao
Thịt sấn cuộn chắc, lông mao rậm dày
Phùng môi, trợn mắt, dang tay
Àm àm thét lác giữa ngay chợ chiều
Một nàng con gái mỹ miều
Yếm đào xộc xệch váy điều so le
Khuôn mai đầy vẻ tái tê
Thân ngà run rẩy, mặt nghệ bơ phờ
Trình đang dạo bước thân thơ
Giữa đường gặp chuyện ngẩn ngơ bật cười
Rằng: “Trông cơ bắp tuyệt vời
Mà sao bụng dạ hẹp hòi tiểu nhân”
Thanh niên tức giận vô ngần
Sẵn đao giắt ở cặp quần, rút ra
Trình cười: “Sống chết chẳng qua
Sống là mộng ảo, chết là gió bay
Đòi người ngắt một gang tay
Sống sao cho khỏi dứt dây tâm hồn
Việc gì cả giận mất khôn
Nam nhi ai lại đánh lộn nữ nhi...”
Thanh niên biến sắc tức thì
Vội co đôi cật [49], vội quì đôi chân
Dập đầu: “Khẩu khí cao nhân
Đem so giọng lưỡi phạm trần khác xa
Đệ con nhà đại phú gia
Tuổi là hăm bốn, hiệu là Thăm Du
Say sưa phim ảnh dâm thư
Thanh lâu, kỹ viện thân như người nhà
Trời sinh vốn khiếu giãng hoa
Lại cho cửa ấy gấp ba người thường
Đêm ngày thưởng nguyệt đùa sương
Ăn chơi có tiếng nhất phường Đồng Xuân
Bữa nay tương kiến cao nhân
Mới hay danh tiếng xa gần gió mây
Đệ xin báı lạy làm thầy
Xin theo học đạo, tối ngày có nhau”
Trình rằng: “Đầu trước đầu sau
Cũng từ mang nặng đẽ đầu mà thành
Cũng rồi một nắm cỏ xanh
Đệ đừng câu nệ chức danh làm gì”

Du rằng: “Dạ đã tạc ghi
Bấy lâu hư hỏng cũng vì vô duyên
Tơ thừa xin chút chân truyền
Gối chần sành điệu, thần tiên khác nào”
Trinh rằng: “Dục học thâm cao,
Cho ra tình nặng, nhận vào ân sâu
Kim đâm vào thịt thì đau
Thịt đâm vào thịt nhớ nhau suốt đời
Anh hùng dũng mãnh tuyệt vời
Cũng là nhỏ bé trong môi nhân tình
Thiên tài trác tuyệt thông minh
Cũng là ngờ nghệch bên mình mỹ nhân...”
Thầy trò ý hợp tình thân
Say sưa đàm đạo đến gần nửa đêm.

XV. Vũ Tàn Phong Hoa

Heo may nhuộm lá vàng thêm
Lìa cảnh gió thổi xuống thềm thanh lâu
Bình Khang quen lối vó câu
Dập dìu công tử giải sầu ca nhi
Bao năm chôn gói xuân thì
Một đêm biết mấy người đi kẻ về
Ngõ ngang gió nội hương quê
Tao nhân đâu dám ngẫm về tà dâm
Chị em kỹ nữ đồng tâm
Ngón nghề thi họa sắt cầm đều hay
Chiều thu gió mát hây hây
Linh San tiếp khách gốc cây Đình hoàng
Khách rằng: “Trước lúc đồng sàng
Xin cho nghe một bản đàn Nam Quân [50]”
Linh San chậm rãi khoả thân
Ôm đàn gảy khúc Vũ Tàn Phong Hoa [51]
Tiếng vui rạo rục gần xa
Tiếng buồn li biệt Bá Nha, Tử Kỳ [52]
Tiếng ghen ngào buổi phân ly
Tiếng hoan lạc phút vu qui kéo dài
Tiếng cao réo rắt tai ngoài
Tiếng trầm u uẩn ngân dài tai trong
Tiếng khơi như tiếng chờ mong
Tiếng gạn như thể ở trong quần hồng
Ngực căng ép hộp đàn cong
Nhũ hoa nén lại nùm hồng rung rung
Tay măng khéo léo lạ lùng
Ngón dài khoan nhặt từng cung phím hồ

Khách nghe lòng những ngẩn ngơ
Ngẫm rằng: “Bôn khúc bao giờ gảy xong?”
Tình càng chờ đợi càng mong
Càng kêu gọi những đường cong mỹ miều
Mặc lòng, nhạc vẫn phiêu diêu
Mà trăng dần sáng, bóng chiều dần tan
Tay thon vẫn mãi mê đàn
Nàng như quên cuộc truy hoan sắp rồi
Khách bèn vừa đứng vừa ngồi
Vừa nghe, vừa ngắm, vừa cười, vừa rên
Vừa như quẩn quít vũng bèn
Vừa như mụ mị với miền thôi miên
Bao nhiêu đau đớn ưu phiền
Theo dòng nhạc khúc chảy liền ra sân
Trên làn da mịn trắng ngần
Có hơi lưu thủy phù vân đôi dòng...
Canh ba nàng gảy đàn xong
Vườn khuya bóng lẻ tiếng thông rì rào
Tìm quanh khách thấy đâu nào
Tiền boả đã kẹp sẵn vào sách thơ
Tình trong e mới sơ sơ
Tình ngoài e đã khù khờ, hư hao

XVI. Chị em tương hợp

Một ngày quán chủ bước vào
Rằng: “Đây tân nữ Ngọc Hồ mới qua
Nhờ chị em giúp gần xa
Ngón nghề truyền hết mới là tri âm...”
Một nàng áo vải quần thâm
Sắc xuân mơn mớn ngang tầm Linh San
Mắt nai hoen lệ chứa chan
Hình dong thây lầy, dung nhan bơ phờ
Linh San nhắc thấy Ngọc Hồ
Chị em run rẩy ôm vô lấy nhau
Nửa mừng rỡ, nửa tủi đau
Trở trên Hợp Phố tụ châu [53] chốn này
Ngọc Hồ rơi lệ giải bày
Căn nguyên câu chuyện từ ngày cứu Trinh:
“Liều thân tự tử một mình
Rồi bà lão vớt nên tình mẹ con
Thương yêu bền nghĩa keo sơn
Ruột rà thân thiết còn hơn người nhà
Bốn mùa thấm thoát trôi qua
Lên cơn hen cấp lão bà ra đi

Vay tiền trả nghĩa tử ly
Lo tròn đạo hiếu nàng đi bán mình...”
Linh San thổ thức tâm tình
Chọn lời an ủi linh tinh một hồi
Rằng: “Em tới chốn đây rồi
Bẽ bàng cứ gạt lệ cười là xong”
Thời gian cách mặt xa lòng
Ngọc Hồ quen chuyện bướm ong đi về
Dục tình nàng vốn đam mê
Dẫu là túi hận chẳng hề oán than
Khách chơi thù tiếp nhẹ nhàng
Nghề chơi tỏ được muôn vàn lối hay
Cuộc chơi giữ trọn đắm say
Khách về lưu luyến voi đây phòng loan
Sông dài trôi nổi thuyền lan
Buồn vui gửi lại tiếng đàn câu thơ

XVII. Lại chuyện Mặc Cân

Từ khi trốn lệnh Tư Đồ
Mặc Cân chìm nổi giang hồ lênh đênh
Chông gai dặm bước gập ghềnh
Nhiều hôm trần trở buồn tênh khóc thầm
Thân trai cường tráng đa dâm
Mộng tình bí bách sầu tâm nghẹn lời
Tay trơn bụng đói rã rời
Đói tình còn khổ bằng mười đói ăn
Một đêm đương lúc sáng trăng
Ánh vàng nhuộm cỏ sương giăng mịt mù
Cân đang nảo dạ nảo lòng
Sầu thơ muốn phát từ trong ra ngoài
Lều tranh cửa đóng then cài
Đột nhiên thom nức hương nhài lằng lằng
Một nàng thiếu nữ khoả thân
Nồn nà như ngọc trắng ngần như hoa
Mịn màng tươi mát thịt da
Đùi thon mỹ lệ nhũ hoa điểm hồng
Chỉ hiềm thấp thoáng sau môn
Hình như có một chùm lông rất dài
Quả nhiên đuôi mọc ra ngoài
Thoạt trông đã biết là loài hiếu dâm
Mặc Cân chưa kịp định tâm
Đã nghe hồ nữ thì thầm bên tai
“Đêm nay một gái một trai
Xin chàng hãy thử ra oai xem nào”

Cân nghe xúc động dạt dào
Hồ ly thì có khác nào gái tơ
Ngâm rồi háng giọng đọc thơ
Vừa tuôn ý ngọc, vừa sờ thoa thuê
Hồ ly thích chí đê mê
Miệng cười lơ lả, thạch kê [54] ngoáy tròn
Điêu Ly vũ điệu mê hồn
Cân cùng hồ nữ lưng dòn tay đưa
Sải chân theo nhịp mây mưa
Vừa xoay vừa cời áo thừa quần trong
Ngoài vườn mưa nhỏ long tong
Trong nhà tình thủy đôi dòng chảy ngang...
Canh tư gà bống gáy vang
Hồ ly thỏ thẻ oanh vàng bên tai:
“Tuy rằng vừa lớn vừa dài
Vừa to cơ bắp, vừa tài Điêu Ly
Nhưng xem ra chôn Bạch mi
Một mình thoả nguyện còn gì gỏi chẵn
Chàng nên học đạo vài năm
Bữa mai là đúng ngày rằm tháng ba
Đội khi nắng khuất bóng tà
Trình Tùng chàng nhớ chạy ra nhận thầy...”
Dứt lời nàng vội biến ngay
Lông đuôi vừa rụng bám đầy chẵn hoa

XVIII. Mặc Cân bá tử

Trình Tùng nhân tiết tháng Ba
Cùng Thẩm Du dạo bước qua ngõ Đào
Xây đâu thấy một anh hào
Mặt mày tuấn tú chân cao lưng dài
Thấy Trình bước đến vái dài
Rồi rung đùi nhẩy múa bài Điêu Ly
Miệng ca giọng khúc Xuân Qui [55]
Tiếng ca xuất quỷ, dáng đi nhập thần
Trình Tùng không chút ngại ngần
Quần đùi áo lót dần dần cời ra
Nhún chân theo nhịp năm ba
Quay cuồng vũ điệu Tố Nga đồng sàng
Chàng kia đứng lặng bàng hoàng
Thẹn thùng nước mắt đôi hàng long lanh
Rằng: “Bấy lâu chỉ nghe danh
Đâu ngờ tài lực tinh anh vô ngần
Tiểu nhân họ Mặc tên Cân
Lòng thành năm tấc xin dâng theo hầu

Dặm trường tiếp nối vó câu
Quyết không quản ngại rừng sâu núi dài”
Trình cười: “Đệ nói chẳng sai
Mỗi người chỉ thạo một vài tuyệt chiêu
Sức mòn tài lẻ phiêu diêu
Một thân lập nghiệp xem chiều hơi khoai
Sao bằng sát cánh kề vai
Thầy trò dồn sức chí trai tung hoành
Hữu duyên tương ngộ đã đành
Vô duyên thiên lý cũng thành tri âm”
Thẩm Du nắm chặt tay Côn
Rằng: “Gặp nhau mới một lần đã yêu
Đồng môn, đồng giới, đồng liêu
Từ đây huynh đệ sắt tiêu [56] đồng lòng”
Mặc Côn xúc động vô cùng
Đầm đìa nước mắt đôi dòng chảy xuôi
Thề rằng: “Ghi nhớ khôn nguôi
Thân này xin gắng một buổi báo ân”
Từ khi có được Mặc Côn
Trình Tùng như hổ thêm chân thêm đầu
Như rồng thêm cánh thêm râu
Oai phong giữa chốn thanh lâu nhà hàng
Sáng ôn lý thuyết đàng hoàng
Chiều chiều lại tới Bình Khang thực hành.

XIX. Hội ngộ tình xưa

Một lần gió mát trăng thanh
Thầy trò ba kẻ xuất hành chơi đêm
Tiếng ve rên rỉ buồn thêm
Sương sa đọng những hạt mềm trong veo
Người đi bóng đổ trăng theo
Cây buồn xao lá suối reo rì rào
Hoa đêm hương toả ngạt ngào
Ngõ như hương phấn má đào tiên nga
Bỗng nghe tiếng hát từ xa
Nửa như tiếng thở, nửa là tiếng rên
Tùng con ai oán ưu phiền
Ai nghe cũng phải bật lên khóc thầm
Thầy trò kinh ngạc dừng chân
Dưới trăng trắng nõn khoả thân hai nàng
Côn, Du định tới liên sàng
Trình cười ngăn lại: “Vội vàng mà chi
Rõ là uẩn khúc điều gì

Xem ra oan khuất xuân thì cả đôi”
Nói rồi háng giọng liếm môi
“Hai nàng cho hỏi đôi lời được chăng?”
Giật mình ôm kín ngực mẫn
Hai nàng kinh hãi bàng hoàng ngoài trông
Thẹn thùng khép nép đôi mông
Đột nhiên chết lặng. Thật không ai ngờ!
Ba thầy trò cũng sững sờ...
Dưới trăng tí muội Ngọc Hồ, Linh San!
Trình Tùng lệ nhỏ chứa chan
Lại gần ghi xiết hai nàng vào tay
Nụ hôn kèm cả đắng cay
Cả thương xót lẫn vui đầy nhớ nhung
Phút đoàn viên thật lạ lùng
Hai nàng cảm động rung rung nghẹn ngào
Nước đầu từng đợt tuôn trào
Hương tình ngát tỏa dạt dào từng cơn
Trình rằng: “Ta vẫn nghe đồn
Hai nàng bày bán thịt lợn đầu đây
Nhớ tình chân gói mưa mây
Vào Bình Khang hỏi mấy ngày chẳng ra
Tuởng rằng bướm đã bay xa
Trách mình phận bạc, ngẫm mà vô duyên
Nay Lưu Nguyễn lại gặp tiên
Thật là thoả những ước nguyện bấy lâu”
Hai nàng thổn thức lệ châu
Nhắc từng chuyện cũ buồn đau thế nào:
“Kiếp hồng nhan, phận má đào
Lỡ chân cùng lạc bước vào Bình Khang
Ngỡ đường hoan lộ thên thang
Đâu hay sỏi ngọc, thau vàng mông lung
Phường khinh bạc lấm như sung
Chính nhân quân tử muốn lòng chẳng ra
Bàn đi tính lại đêm qua
Chị em quyết bỏ trốn xa vũng lầy
Thoát rồi thoả chí gió mây
Xé tan y phục mừng ngày thái lai
Ông trời có mắt chẳng sai
Nay duyên kỳ ngộ, đây bài hoàn lương
Từ rày đăm đuổi yêu thương
Thuỷ chung dù có phong sương dải dẫu”

Mặc Cân bước tới cúi đầu
Cổ nhân tình cũ nhận nhau một hồi
Rằng: “Truân chuyên đã qua rồi
Từ nay loan phượng kê môi ấp lòng

Từ nay chấp mỗi tơ hồng
Nói tình dang dở bến sông hôm nào...”

Thắm Du e then định chào
Nhưng vì thương cảm nghẹn ngào lệ rơi
Hồi lâu không thốt nên lời
Miệng hoa nở một nụ cười ngô nghê
Tay cầm vạt áo vắn về
Lát rồi cất giọng tái tê ôn tồn
“Vẫn nghe danh nổi như cồn
Bữa nay mới được thấy mặt giai nhân
Quả là quyến rũ vô ngần
Mịn hơn hoa hậu, tiêu nhân xin thề...”

XX. Hỷ sự đoàn viên

Lời yêu trao đổi chán chê
Lệ thương nhỏ ướt đầm dề cỏ xanh
Trình rằng: “Tình cũ chân thành
Hãy cùng ca khúc đồng thanh liên sàng”
Năm người phấn khởi hân hoan
Yêu nhau dưới ánh trăng vàng lung linh
Năm thân chung một thể hình
Năm hồn hoà một khối tình bao la
Tay chân lẫn lộn thịt da
Đây là lá thắm, đây là cỏ non
Đây là ngõ hẻm cuối thôn
Đây là đại thụ dập dờn phong ba
Đây là nhũ ngọc tuyết hoa
Đây là suối ngọt chảy ra từng dòng...
Cuộc yêu kéo đến rạng đông
Yên oanh rũ cánh tĩa lông một hồi
Tình còn vương vấn đầu môi
Dục còn khắc khoải đầy vơi trong lòng
Năm người xuống tắm suối trong
Rồi lên nằm giữa cánh đồng nghỉ ngơi
Trên cây chim hót vang trời
Cỏ hoa rực nắng, mây trôi lững lờ
Mây nhàn liểu rủ lơ thơ
Bướm vàng xao lượn như mơ, dập dờn...

Thay lời kết [cũng của] Bàn Tả Côn:

Thật ra tác phẩm chưa dừng ở đây—cảnh đoàn viên của năm nhân vật chính, mà còn có đoạn kết với chừng hai, ba trăm câu thơ, lời lẽ uyển chuyển sâu sắc, ý tứ khiêm nhã điệu

áo. Hiềm nỗi lúc ông chú để ngâm đoạn này cũng là lúc bản ngã cùng giai nhân cao hứng nên giật mình, đột nhiên thi mạch trở nên hỗn độn mơ hồ không thể nắm bắt được. Đúng là nhân gian nói chẳng sai, sướng con cu, mù con mắt là vì vậy.

Sau này trong nhiều đêm đông giá lạnh, mưa phùn rả rích, bản ngã ân hận ghen ngào vì sự giật mình [phóng tinh] không đúng lúc, thấp bạch lạp ngòi vất óc gắng nhớ lại từng lời vàng ý ngọc. Than ôi thấy đều là vô ích. Vài lần bản ngã chèo thuyền ngược dòng Canh La về thượng nguồn, mong tìm lại được dấu tích cổ nhân. Hỡi ôi bóng người xưa như hạc nội mây ngàn, phiêu diêu biết nơi nao mà tìm.

Cũng đôi lần bản ngã liều thân bắt chước lối hành văn, vận dụng tính logic của mạch chuyện mà cố bịa ra một đoạn kết cho hoàn chỉnh, kiểu như thế này:

Nghe đồn ở tận Thu Bồn

Trai Nam gái Bắc cặc lồn Chấm-Pa [57]

Mới hay trong cõi người ta

Đụ qua đụ lại cũng là lương duyên...

Hay là:

“Để cho nhân loại trường tồn

Ông xanh kia ghép thịt lồn với nhau

Thế rồi mãi mãi về sau

Gái trai liên tục sướng - đau vì tình...”

Hoặc như:

“Yêu nhau muôn sự ở lồn

Yêu nhau chẳng kể là khôn hay dãi (dại)

Yêu nhau chẳng kể ngày mai

Trời sinh lồn – xác miệt mãi yêu nhau...”

Nhưng đều cảm thấy chúng dở dẩn, quê mùa, kệch cỡm và trống rỗng, nếu ghép vào hẳn sẽ xúc phạm đến giá trị của nguyên tác lảm lảm. Thật giống như khi ca sĩ nửa mùa HK định viết thêm chương cuối cho bản “Giao hưởng hành khát” của Phrystomum, điều khắc gia nghiệp dư TS muốn tái tạo lại bắp chân cho tượng thần Ethasiar ở Lantica, hay đơn giản hơn, giống như ông QS đòi bỏ hành đập trứng vào bát phở chay – món đặc sản gia truyền của nhà họ Bàn này vậy.

Vì thế mà bản ngã trước xin độc giả lượng thứ cho sự thiếu sót, sau đành nhớ đến đầu ghi lại đến đó, chỉ dám chú giải thêm dăm ba câu ngờ nghệch, chứ tuyệt nhiên không dám sửa vào nguyên tác dù là một chữ. Còn đoạn kết quyết để ngỏ đó, ngõ hầu dành cho độc giả, mỗi người đều có một nhãn quan về chuyện phòng the, tự suy ngẫm mà phán đoán cho riêng mình một kết cục.

Ngoài ra, nếu ai đó may mắn tình cờ bắt gặp một căn nhà sàn giữa chốn thâm sơn cùng cốc nơi thượng nguồn sông Canh La, bên trong có ông chú để đang cao giọng ngâm thơ cùng một nàng con gái xinh đẹp mình vận độc chiếc áo pun trắng ngắn tay màu cam, thì xin làm ơn chuyển hộ bản ngã lời chào trân trọng tới ông chú để và nụ hôn cho giai nhân, và đặc biệt đừng quên photocopy hay chép lại giùm đoạn kết để bổ khuyết cho tác phẩm vốn dĩ đã rất hoàn thiện này. Mọi việc có thể liên hệ trực tiếp với Lý Đợi.

Chú Thích:

[1] Tứ này mượn của con trai bạn tôi, năm nay 3 tuổi.

[2] Bình Khang: tên một phường ở kinh đô Trường An, đời Đường, nơi có nhiều thanh lâu kỹ viện. Được dùng để chỉ nơi ở của kỹ nữ nói chung.

[3] Đàn Tinh: còn gọi là Tinh Cầm hoặc đàn sao, một loại đàn bằng gỗ sến, không có dây, không có phím, hay được chơi đệm cho vũ điệu Điêu Ly. Xem thêm tích Điêu Ly.

[4] Tay hổ chân mèo: đời Tống có Trương Tiêu Sư nổi tiếng về ngách buôn lụa. Có lần nước sông Hoàng Hà dâng cao, giá lụa giảm mạnh, Trương dốc hết gia tài ra mua tích trữ, về sau vốn một lãi trăm. Trương truyền họ Trương có đôi chân nhanh như mèo và đôi tay mạnh mẽ như sư tử.

[5] Đèo Mai Hoa: tên một đèo trên núi Hành sơn thuộc tỉnh Lạc Dương, nơi diễn ra Lạc Dương kỳ anh hội của Văn Ngạn Bác đời Tống. Về sau nghĩa bóng dùng để chỉ nơi ở ẩn của các bậc kỳ nhân dị tướng.

[6] Vân vũ: mây mưa. Lời tựa bài phú Cao đường của Tống Ngọc, thuật việc vua nước Sở đến chơi Cao Đường, mộng thấy nữ thần núi Vu Sơn dâng chén gỏi, trên có khí mây sớm (triêu vân), dưới có nước mưa nguồn (sóc vũ). Từ đó vân vũ, mây mưa, Vu Sơn, giắc Cao Đường đều dùng để chỉ việc trai gái gặp gỡ, ân ái với nhau.

[7] Tố Nga: Chỉ người con gái đẹp. Tương truyền Thường Nga lừa lúc chồng là Hậu Nghệ hái rau tiêu, lấy trộm thuốc trường sinh bất lão, trốn lên cung trăng. Hậu Nghệ biết được giương cung bắn đồng thời 3 mũi tên đỏ, xanh, lục (RGB). Ngặt vì xa quá nên không trúng. Màu sắc 3 mũi tên hợp thành sắc trắng nên gọi là Tố nga.

[8] Bến Hà Châu: Nói về việc vợ chồng tốt đôi vừa lứa. Nguyên gốc là một bài thơ có tên Quan thư trong Kinh Thi, nói lên nỗi ước mong của chàng trai với cô gái đang hái rau hạnh bên sông, và cả nỗi tư vương, mộng tình của chàng mỗi đêm:

*Quan quan thư cửu/ Tại hà chi châu / Yếu điếu thực nữ Quân tử hảo cầu.
Sâm si hạnh thái/ Tả hữu lưu chi/ Yếu điếu thực nữ/ Ngộ mị cầu chi.
Cầu chi bất đắc/ Ngộ mị tư bạc/ Du tai! Du tai! Triển chuyển phản trắc.
Sâm si hạnh thái/ Tả hữu thi chi/ Yếu điếu thực nữ/ Cầm sắc hữu chi.
Sâm si hạnh thái/ Tả hữu mạo chi/ Yếu điếu thực nữ/ Chung cổ lạc chi.*

[9] Kinh thoa bó quần: Thoa cài tóc bằng gai cây kinh, quần bằng vải thô ráp. Ý nói cảnh nghèo khó không thoát ra được.

[10] Ngưu lang, Chức nữ: Chức nữ là cháu trời, được gả cho Ngưu Lang làm nghề chăn trâu. Hai vợ chồng ân ái nhau suốt ngày, việc công làm không trọn. Bị phạt đầy mỗi người một bờ sông Ngân Hà, hàng năm chỉ được gặp nhau một lần vào đêm thất tịch (mùng bảy tháng bảy).

[11] Sao Cầu: là ngôi sao sáng nhất trong đám tinh vân Con Cua (M87), cách chúng ta khoảng 1,5 tỷ năm ánh sáng. Có giả thuyết rằng đây là một vụ nổ sao siêu mới (Supernova) từ một ngôi sao mẹ có khối lượng gấp 4 lần mặt trời. Sách Thiên Văn cho rằng ứng với sao này là những nhân vật đào hoa cái thế, chăn gối cao sâu.

[12] Liên sàng: Nhiều giường ghép lại với nhau, nhiều người cùng nằm chung giường. Nghĩa bóng: nhiều người cùng tham gia vào một cuộc giao hoan, như kiểu lưỡng cầu tranh xương.

[13] Tu mi: bậc mây râu, ám chỉ phái mạnh.

[14] Phan An, Tống Ngọc: Tương truyền là hai người có dung nhan đẹp nổi tiếng thời nhà Tống. Sau không làm nên được nghiệp lớn vì quá đẹp, bận bịu việc gổn chẵn.

[15] Lương đồng: xà cọt. Nghĩa bóng để chỉ những người có tài kinh bang tế thế.

[16] Thất Công: Tên một trước tác nổi tiếng của Vũ Văn Lâu (378-385), viết về Bang chủ cái bang Hồng Thất Công. Tổng cộng mười vạn chữ, chia làm 30 đoàn thiên và năm trường thiên. Dùng để chỉ các tác phẩm văn học lớn nói chung.

[17] Một bước hai câu: Tương truyền Tào Thục đời hậu Hán có tài ứng tác một bài thơ lục bát tám câu trong vòng bảy bước chân. Nay Trinh Tùng một bước làm được hai câu là tài hơn Tào Thục vậy.

[18] Cung Thương: Hai âm đứng đầu trong ngũ âm. Cung là tiếng thấp, đục, chậm, còn gọi là tiếng thô. Thương là tiếng hơi thấp, hơi đục, hơi mau, gọi là tiếng kim. “Đêm thanh lựa tiếng cung thương một bài” (Tây sương ký).

[19] Hồ tinh: giống cáo thành tinh. Để mê hoặc đàn ông thường hay biến thành các cô gái đẹp, duy có cái đuôi là không giấu được [mà đuôi thì cũng chĩa sao]. Ở Bình Khang có nhiều hồ đến nỗi các quý ông trước khi trăng gió thường phải sờ đuôi [ý nói xương cụt] các nàng để kiểm tra xem có phải là hồ ly không.

[20] Hoan lộ: phương thức để đạt được hoan lạc tối đa trong cuộc sống. Tránh nhầm với hoạn lộ là đường công danh, sự nghiệp.

[21] Cam lộ: nước sương ngọt, cũng có ý nói đến nước các em gái mới, còn trinh.

[22] Tơ hồng: cuộn dây tơ đỏ Nguyệt lão dùng để se duyên cho những đôi uyên ương.

[23] Vu qui: về nhà gái, chỉ lễ cưới gởi rể. Kinh Thi có câu: “Chi tử vu quy”.

[24] Cừ án tề mi: nàng Mạnh Quang khi dọn cơm cho chồng là Lương Hồng thường nâng khay lên ngang mày (cừ án tề mi), không dám ngẩng mặt lên nhìn. Người đời ai cũng khen là vợ thảo dâu hiền. Lại hiềm nỗi, nàng quá đẹp, nếu chồng nhìn thấy sợ ăn cơm không được, mất sức như chơi.

[25] Tri âm: hiểu tiếng đàn, chỉ người tri kỷ. Xem thêm tích Bá Nha, Tử Kỳ.

[26] Ngựa Hồ: giống ngựa ở phương Bắc, chân to, bờm rộng. Nổi tiếng chạy khoẻ. Xích Thổ của Quan Vân Trường ngày xưa cũng xuất xứ từ giống ngựa này. Ngựa của Nã Phá Luân cũng thế.

[27] Thuốc mật, roi bò: thuốc ngọt như mật, uống rất ngon, roi bằng cỏ bò, đánh không đau. Chỉ sự đe dọa bên ngoài, mang tính thị uy là chính.

[28] Kim ô: quạ vàng, chỉ mặt trời.

[29] Xiết trừu, kim kê, chì sôi, mỡ dê: các dụng cụ nhục hình, các phương thức tra tấn thời trung cổ.

[30] Ô qui: con rửa đen. Ngày xưa quan niệm loài rửa đen thường háo dâm, thành ra văn học dùng từ này để chỉ những kẻ ưa chuyện chẵn gổn. Đặc biệt trong các giai tác của Kim Dung tiên sinh, các tay hảo hán thường rửa nhau là đồ rửa đen, coi đó là câu xúc phạm ghê gớm.

[31] Ngọc bôi: chén ngọc. Tương truyền Phong Cát Chấn tu đắc đạo, thường uống rượu thịt chó ở ven sông. Uống xong lại ném chén ngọc xuống làm thuyền bơi qua sông. Thiên hạ rất phục.

[32] Hải án hà thanh: Biển lặng sông trong, chỉ cảnh thái bình thịnh vượng.

[33] Bạn đồng sàng: bạn cùng giường, chung chẵn gổn, cộng lực truy hoan.

[34] Lưu Nguyễn: Xưa Lưu Thần và Nguyễn Thiện vào núi Thiên Thai hái thuốc, gặp hai nàng con gái (thực ra là hai nàng tiên) mời về nhà ân ái. Đến khi quay về nhà thì con cháu đã đến đời thứ bảy, muốn quay lại cũng không tìm thấy lối vào nữa.

[35] Đào Nguyên: tên ngọn núi ở phía Tây Nam tỉnh Hồ Nam. Dưới núi có động Đào Nguyên, được kể trong bài Đào Hoa Nguyên ký của Đào Tiềm. Dùng để chỉ nơi có cảnh đẹp, người đẹp ở, cuộc sống hạnh phúc, sung sướng, hoặc cõi tiên. Lời bài hát Thiên Thai: “Tiếng ai hát chiều nay vang lừng trên sóng, nhớ Lưu Nguyễn ngày xưa lạc tới Đào Nguyên...”

[36] Môi xanh, môi nâu: thời Đại Đường nước Thổ Lô Phồn và Cao Ly (Hàn Quốc hiện nay) chảy máu mĩ nữ sang Trung Nguyên rất nhiều. Con gái nước Thổ Lô Phồn thường có thói quen tô môi son màu xanh. Con gái Cao Ly lại hay dùng son nâu hoặc thâm màu. Truyền thống này còn được áp dụng đến ngày nay, xem phim truyền hình Hàn Quốc thì biết.

[37] Cân: cân đây là cân tạ, hai cân rượu ước chừng không nhiều, chỉ khoảng 1kg.

[38] Đinh chung: ngày xưa nhà vua ghi công trạng cho bề tôi vào vạc và chuông, gọi là đinh chung. Dùng để chỉ những đồ vật có giá trị cả về mặt vật chất lẫn tinh thần.

[39] Mát xoa (Massage): theo từ điển tiếng Pháp là sự xoa bóp, có tác dụng nhuận tràng, tiêu khí, cân bằng âm dương. Rất phát triển ở các nước Châu á. Massage thường được dùng kết hợp với các loại thảo dược như dầu xả, ngải cứu, bạc hà, tạo nên cảm giác mát lạnh như đứng dưới một thác nước, nên mới có tên gọi mát xoa.

[40] Điêu Ly: tên một vũ khúc do Sư Thoan thời Thần Nông sáng chế. Vũ công khi múa phải dần dần cởi bỏ y phục, cho đến khi hoàn toàn khoả thân. Về sau có nhiều biến thể của điệu múa này, đặc biệt đến thế kỷ XIX có một nhánh truyền sang Châu Âu tạo thành thể loại Striptease rất được ưa chuộng.

[41] Giao bái: theo thủ tục cưới xin ở Trung Quốc, cô dâu chú rể trước bái gia tiên, sau bái tứ thân phụ mẫu, sau rồi mới giao bái và giao hoan liên tục trong một tuần.

[42] Tiêu Tương: nơi phân nhánh của hai con sông Tiêu và sông Tương ở Kim Lăng, Hồ Nam, Trung Quốc. Tượng trưng cho sự li biệt. Thơ Vương Xương Linh:

Kinh môn bất kham biệt
Huống nãi Tiêu Tương thu

[43] Yêu không có mùa: Về vấn đề này hiện nay có một số công trình nghiên cứu chứng minh rằng con người hứng tình giao hoan bốn mùa là do ăn thức ăn nấu chín. Nhà sinh dục học người Nhật Kurasiota đưa ra dẫn chứng là ở châu Phi có bộ tộc Kipa ăn toàn thịt sống, các quan sát khoa học cho thấy họ chỉ giao hợp liên tục vào thượng tuần tháng ba.

[44] Vũ môn: Nằm ở thượng lưu sông Hoàng Hà, giữa huyện Hà Tây tỉnh Sơn Tây và huyện Hàn Thành tỉnh Thiểm Tây (Trung Quốc). Nơi đó có môn đá có hình như cái cửa do vua Vũ nhà Hạ xây dựng, gọi là Vũ môn. Tương truyền cứ vào tiết tháng ba cá chép tập trung tại đây thi vượt qua Vũ môn, con nào vượt qua được thì hoá thành rồng. Văn học dùng để chỉ sự thành đạt hoặc giác ngộ.

[45] Chung Lăng chén tiễn: Xưa La Ân đi thi qua bến Chung Lăng, gặp nàng Kiều Vân Anh vốn là ca kỹ, bèn cùng nhau giao hoan ở ngay bến sông. Khi chia tay nâng chén hẹn ngày vinh qui bái tổ. Sau mười hai năm La Ân thi đi thi lại mà không đỗ, qua lại bến sông xưa thấy Vân Anh vẫn chưa lấy chồng, bèn bỏ thi mà ở lại kết tóc se duyên cùng nàng.

[46] Tuyên Đài: tức âm phủ (cùng nghĩa với Hoàng Tuyền, Cửu Tuyền, suối vàng, nơi chín suối...)

[47] Nước đen: tình trạng ô nhiễm ở các con sông hiện giờ đã ở mức báo động. Các phân tích hoá học cho hay trong một gram nước sông Cự Lương phía bắc tỉnh Hà Tây có tới 0,28 gram dioxit carbon, 2,53 gram các hợp chất lưu huỳnh, 0,012 gram chất thải phóng xạ...

[48] Hoàng Hoa: tên một thiên trong Kinh Thi, kể về việc vua nhỏ lệ tiền đưa sứ thần. Còn có nghĩa là nơi đồn thú xa xôi. Tuy vậy địa danh được miêu tả ở đây là bến Hoàng Hoa trên sông Trường Giang, nơi có chợ Hoàng Hoa Thị nổi tiếng về thủy sản. Tương truyền Hoàng Hoa Thị có món gỏi tôm đặc biệt, được chế biến từ thịt cá ngừ khiến thực khách rất khoái khẩu.

[49] Co đôi cật: Trong tuyệt kỹ của một vài môn phái võ lâm, khi nguy cấp hay sợ hãi võ sư có thể đưa hai tinh hoàn ẩn vào trong bụng, nhằm tránh va chạm. Nhưng thật ra việc co đôi cật là bản năng tự vệ bình thường của con người, nhà văn rừng rú Tzducoc có kể trong hồi ký rằng một lần ông bị voi châu Phi đui gấp, sợ hãi chạy thục mạng, khi thoát hiểm sờ xuống dưới thì thấy không còn gì nữa. Phải hai ba ngày sau mới phục hồi như cũ.

[50] Khúc Nam Quân: khúc tình ca nổi tiếng về độ ngắn, cả bản chỉ gồm 2 nốt 1 nhịp, tả tâm trạng tha hương của người thiếu nữ phương Nam.

[51] Khúc Vũ Tàn Phong Hoa: khúc nhạc lớn thời tiền sử, do Sư Thoát sáng chế để phục vụ công tác trị thủy. Gồm 4 chương: Daso Allegro, Ajinomoto du Rondo, Lego Allegretto và Viagra Adagio. Mỗi chương kéo dài một giờ ba khắc, đặc biệt chương 2 (Ajinomoto du Rondo) có thể kéo dài tùy ý phụ thuộc tâm trạng người chơi. Ở đây có sự hiểu lầm: khách yêu cầu chơi khúc Nam Quân nhưng Linh San lại chơi khúc Vũ Tàn Phong Hoa.

[52] Bá Nha, Tử Kỳ: Bá Nha chơi đàn thiên hạ không khen không chê, duy có Tử Kỳ khi nghe xong cứ tấm tắc khen mãi, Bá Nha lấy làm cảm động mà coi tử Kỳ là tri âm (tri âm có nghĩa là hiểu tiếng đàn, cũng là từ có nguồn gốc từ tích này). Sau Tử Kỳ gặp tử nạn, Bá Nha bèn đập đàn mà than rằng: “Tử Kỳ chết đi ta còn chơi đàn làm gì nữa”. Văn học dùng tích này để chỉ người tri kỷ.

[53] Châu về Hợp Phố: Xưa quận Hợp Phố nổi tiếng nhiều ngọc quý, dân thường đi mò ngọc đôi lấy lương ăn. Do chính sách cai trị của tham quan, ngọc lần hồi bỏ đi hết. Sau quan Thái thú Mạnh Thường về loại bỏ các tệ nạn, thương dân như con, ngọc lại trở về nhiều như xưa.

[54] Thạch kê: Là một bộ phận trên cơ thể của Hồ tinh, dưới rốn 3 thốn (ở người không có bộ phận nào tương tự), khi hưng phấn thường ngoáy tròn. Thạch kê giống như thể căn cước của loài Hồ, càng to thì càng đa tình. Nhìn thạch kê các đạo sĩ có thể đoán nhận phép thuật cũng như thời gian tu luyện của Hồ ly một cách khá chính xác.

[55] Khúc Xuân Qui: Một đêm quan phủ Phong Lương cùng Sư Bật là nhạc sĩ đương thời đi tuần thú Tô Châu, gặp nàng Xuân Qui đang tắm dưới trăng. Ánh trăng rọi trên da thịt một màu trắng thuần khiết, gọi cảm vô cùng. Quan bèn xuống ngựa cởi bỏ hoàn toàn quan phục rồi xin mỹ nhân cho tắm. Hai người đùa vui cả đêm dưới trăng. Nào ngờ vì tắm đêm, gió lạnh, quan cảm hàn chết. Sư Bật thương quá bèn cảm tác bài Xuân Qui để ngợi ca mối tình chốc lát ấy.

[56] Sắt tiêu: Sắt là cây đàn Sắt, tiêu là cây sáo. Thời thượng cổ Sư Thúc vô tình nhặt được mai rùa hoá thạch, căng ba sợi dây thép lên mà chế thành đàn Sắt, khi gảy tiếng ngân vang vô cùng. Lại cắt thân cây trúc, dùi ruột khoét lỗ mà chế nên cây sáo, khi thổi hơi vào thấy vi vút như tiếng gió. Hai nhạc cụ này trong một khúc tổng phổ thường được phối để đối đáp qua lại, miêu tả lời chim chóc muông thú trao đổi tâm tình; nếu được, cả ái ân.

[57] Cặc lòn Châm-pa: Trong lãnh vực thơ ca, nếu thẳng nào cứ viết vắn vè, ngâm ngợi, cứ tuyệt cú cú thì được xem có nguồn gốc của Tàu. Còn thẳng nào cứ cặc lòn thì được xem có nguồn gốc của Châm-pa. Bởi xưa bà Âu Cơ và ông Lạc Long Quân sau khi sinh con-đẻ cái thì chia đôi xuống biển lên rừng, bỏ đồng bằng [vốn phi nhiều] cho các dân tộc khác đến ở, trong đó phần lớn là Tàu và Châm-pa.

Tiểu Sử

Tên thật Lý Đợi, sinh 1978 tại làng Khúc Lũy, Điện Bàn, Quảng Nam. Cử nhân Văn chương, 2001. Hiện sống tại Sài Gòn, như một nhà văn và nhà báo tự do. Thành viên trụ cột của Mở Miệng, gồm Bùi Chát, Khúc Duy, Nguyễn Quán, Lý Đợi và nhiều người khác. Khởi xướng và cổ xúy cho phong trào in tác phẩm photocopy tại Việt Nam. Đồng chủ trương Nxb Giấy Vụn. Email: nxbgiayvun@yahoo.com.

Tác phẩm thơ:

- _ Vòng Tròn Sáu Mặt [in chung 6 tác giả; Nxb Giấy Vụn; 2002]
- _ Mở Miệng [in chung 4 tác giả; Nxb Giấy Vụn; 2002]
- _ Bảy Biển Tầu Con Nhện [in cá nhân; Nxb Giấy Vụn; 2003]
- _ Tổ Khúc Những Vật Rỗng [2004; tác phẩm ý niệm không xuất bản]
- _ Trình Tùng truyện chi tử [truyện thơ; Nxb Giấy Vụn; 2004]
- _ Trường Chay Thịt Chó [in cá nhân; Nxb Giấy Vụn; 2005]
- _ Khoan Cắt Bê Tông [in chung 23 tác giả; Nxb Giấy Vụn; 2005]
- _ Blank Verse – An Anthology of Vietnamese New Formalism Poetry; Tan Hình Thục Publishers, USA; 2006
- _ Tien Ve [1] — An Anthology of Contemporary Vietnamese

Literature; Tien Ve Publishers, Australia; 2006

_ Hornily Flap ; with Bui Chat, University of Buffalo, USA; 2007

_ The Deluge – New Vietnamese Poetry, USA; 2007

...

Tác phẩm truyện:

- _ Chiến tranh các vì thơ [in cá nhân; Nxb Giấy Vụn; 2006]

Liên lạc:

Email: lydoi78@yahoo.com

Mobile: 0903.695.983

Links: www.talawas.org/talaDB/suche.php

<http://tienve.org/home/authors/viewAuthors.do?action=show&authorId=161>

ghi chú: tài liệu gởi từ chính tác giả, qua điện thư: Tue 22 May 2007 21:54:23-0700(PDT)